

[Kr. Juul.]

behandling af lovforslaget stiller et ændringsforslag på dette punkt, og dette ændringsforslag vil jeg da foreslå formuleret således, at der som hidtil gives kommunalbestyrelserne ret til at indstille en maskinsynsmand og en stedfortræder, og så kan jeg godt gå med til at bibeholde den bestemmelse, som nu er gældende, at arbejdstilsynet skal have lov til at godkende dem og også være berettiget til at meddele kommunalbestyrelsen, at det ikke kan godkende dem, og da at forlange en ny indstilling. Den nugældende ordning må dog volde en forfærdelig administration indenfor arbejdstilsynet, hver gang der skal udpeges en maskinsynsmand, og jeg håber, ministeren vil være med til at forenkle loven på dette punkt i samme ånd, som han nu er gået med til at forenkle den i dens helhed.

Adolph Sørensen: Jeg vil gerne udtrykke tilfredshed med dette lovforslags fremsættelse og indhold og forøvrigt også med, at de saglige synspunkter, vi gjorde gældende allerede sidste forår, inden den nye arbejderbeskyttelseslov trådte i kraft, og søgte at trænge igennem med, nu endelig synes at have samlet et flertal om sig. Det er jeg glad for, fordi jeg tror, at opretholdelse af de bestemmelser, der nu foreslås ændret, ville have været til skade dels for bager- og konditorfagets almindelige erhvervs-muligheder, dels, og ikke mindst, ville have virket hemmende for den fra mange sider stærkt ønskede lærlingetilgang til disse fag og derved ville være kommet til at virke negativt ind også på løsningen af de store årganges problem.

At forbudet mod lærlinges deltagelse i søndagsarbejdet virker helt urimeligt, er ganske åbenbart derved, at det let hindrer en virkelig forsvarlig faglig uddannelse. Sagen er jo den, at lærlinge i alle de virksomheder, der har åbent på søn- og helligdage — og det er mange — får den effektive læretid reduceret med en sjettedel, fordi forretningen lukker en af de andre ugedage, hvortil så endda kommer det forhold, at det fineste og dermed også mest lærerige arbejde i håndværksmæssig henseende i ganske særlig grad udføres netop på søn- og helligdage, ved højtider o. s. v.

Jeg finder det også glædeligt, at raske piger og drenge, som har lyst til at tjene en ekstraskilling, igen får lov til at bringe morgenbrød ud søndag morgen; det er ikke til gene for nogen, men til glæde for både udbringerne, bagerne og ikke mindst forbrugerne, som det jo allerede er fremhævet. Man kan så i hjertet undre sig over, at 11-årige Niels i Slagelse ved sit initiativ har formået at flytte den sten, som vi andre i foråret trods opbydelse af nok så saglige kræfter forgæves løb storm imod og altså måtte lade ligge, men det skal jeg låde stå hen.

Jeg anbefaler lovforslaget til hurtigst mulig behandling og vedtagelse i det høje ting.

A. C. Normann: Som det radikale venstres ordfører vil også jeg gerne takke den højtærede minister, fordi han var villig til at overtage initiativet i denne sag.

Jeg kan gøre mit indlæg i debatten ganske kort. Jeg glæder mig naturligvis over, at de to krav, jeg rejste her i tinget den 19. oktober; kravet om, at bagerlærlinge skal kunne deltage i søndagsarbejdet, og kravet om, at unge under 18 år må forrette budtjeneste, så hurtigt er blevet imødekommet.

Jeg fremdrog spørgsmålet i oktober på baggrund af bevidstheden om, at de forbud, loven fra i fjor havde medført på begge områder, var til gene for alle parter, for forbrugerne, for erhvervet, for lærlingene og for budene. Nu hørte jeg ganske vist det ærede medlem hr. Leonhard Hansen sige, at han mente ikke, lærlingene er særlig glade for at skulle tilbage til at gå i arbejde søndag morgen. Det vil jeg såmænd ikke bestride; jeg tror i og for sig, det ærede medlem har ret i, at en mængde 14-, 15-, 16-årige unge mennesker ikke synes, det er morsomt, at de skal op og deltage i arbejdet i bagerierne så tidligt søndag morgen.

Jeg har imidlertid på foranledning af det, der har været fremdraget her i tinget, snakket med forældre til bagerlærlinge — det var et sted i provinsen, hvor de på grund af teknisk dagskole og på grund af en ugentlig fridag kun kunne være i arbejde fire dage om ugen, så længe denne bestemmelse gjaldt — som fandt det helt forkert, at deres sønner ikke skulle arbejde mere end